

Naval el-Sadavi

NIJE DEVICA

Hadžija Badavi je zakatančio dućan, obrisao prašinu sa ruke, uvukao ruku u džep, izvadio karanfilić i stavio ispod kutnjaka koji ga bolno muči već tri dana. Nije izvadio, što mu je inače bio običaj, listić burmuta da ga ušmrkne i kine, jer je bio uznemiren i utučen. Duša mu nije želela burmut ni bilo šta drugo.

Putem je prošao ispred Bajumijeve kafane gde bi svako večer sedeo sa hadžijom Muhamedom da popuši nargilu, proćaska i posmatra sit¹ Hamdiju koja je sedela iza odškri- nutih žaluzina sa crvenom svilenom maramom na glavi što joj je zaklanjala desnu obr- vu, ostavljajući levu da lebdi iznad setnih očiju boje meda. Međutim hadžija Badavi dan- nas nije mogao da svrati u kafanu, čak ni da baci pogled na nju. Naprotiv, prošao je po- red nje držeći odstojanje, pritiskajući turban na glavi da sakrije čelo. Nije želeo da ga bi- lo ko primeti niti da on nekog vidi. Dovoljno je bilo ono što je čuo od ljudi koji poslednja tri dana nisu imali druga posla osim da tračare o hadžiji Badaviju i njegovoj časti. Ha- džijino ponašanje nije silazilo sa jezika stanovnika kvarta od noći skandala. Da nije bilo posla i novaca koje je zarađivao prodajom začina, karanfilića i đumbira... da nije toga, ostao bi u kući i ne bi izlazio.

Hadžija Badavi je zadihan stigao do kuće jer nije bio navikao da tako brzo hoda. Iz džepa je izvadio ključ, otvorio vrata i ušao u spavaću sobu. Mlitavo je svukao odeću, a zatim legao u krevet. Čim je stavio glavu na jastuk, čuo je tiho hrkanje svoje žene koje se pojačavalo sa njenim disanjem. Okrenuo se prema njoj, bila je nepokretna, poput mrtva- ca, u dubokom snu. Razmišljao je o njenoj naboranoj koži i suvim usnama. Pućnuo je usnama prezrivo, okrenuo joj leđa otpuhnuvši i prekrrio glavu pokrivačem ne bi li zaspao. Međutim, pojavila mu se slika Sadije u venčanicu: sedi na sredini uzdignutog podijuma ukrašenog zelenilom i cvećem, a na glavi joj bela kruna. Mladoženja se u tamnoplavom odelu šeta između gostiju koji pilje jedni u druge i ispijaju četvrtu čašu šerbeta. Podignut je veličanstven šator. Iz zvučnika se razležu pesme i podvriskivanja, ritam igre i zvuci cimbala. Kvart Sejde Zejnebe,² koji obično ostaje budan posle večernje molitve, sa prozo- ra posmatra ovu neobičnu svadbu i po stoti put prepričava priču o mladoj i mladoženji.

Hadžija Badavi je iznenada okrenuo lice ka svojoj ženi. Sitne oči su mu zasijale po- put očiju ptice grabljivice dok je posmatrao istaknute, šiljate kosti njene vilice. Ne seća se da je lice njegove žene ikada bilo drugačije. Koliko je samo puta, svake noći nakon ženid- be, proklinjao Um Jusef, provodadžiku i sve njene pretke i pljuvao na njih. Deset godina je prošlo i on svake noći, kad god pogleda lice svoje žene, izliva kletve na provodadžiki- njinu glavu.

Sadija je bila dete od deset godina koje je trčkaralo i igralo se. Neki put bi skočila i on bi tada ugledao njene oble noge i butine. Nije znao zašto je posmatra. Kad god bi je do- veo na balkon i posadio pored sebe, prelazio je prstima preko njenih nogu osećajući ne- žnu kožu, i govorio u sebi: „Sramota, hadžija Badavi... ti si njen stric... gajiš je od smrti njenog oca... sramota, čoveče! Ti koji si išao u hadžiluk.”

¹ Ar. gospođa, dama. (Prim. prev.)

² Kvart u istorijskom delu Kaira koji je ime dobio po nazivu džamije u njegovom središtu. (Prim. prev.)

Međutim, nije mogao da se odupre ovom upornom nagonu kad god bi je posmatrao kako skače. Velika je razlika između njenih nežnih nogu i tankih, suvonjavih nogu njegove žene.

Ponekad, kad bi izgubio kontrolu nad svojim porivom, on bi je privio na grudi i milovao gustim brkovima njeno nežno, sveže lice. Ne bi je puštao sve dok je miris duvana u njegovom dahu ne bi zagušio i ona bi vrisnula, ili ga ugrizla za prst.

Jednom prilikom... u kući nije bilo nikog osim nje. On je bio ispružen na krevetu uvlačeći bučno dim iz nargile i posmatrao Sadiju koja se kao i obično igrala. Obuzela ga je snažna želja, a u venama kao da mu je krv ključala... i nije mogao da se obuzda. Digao se, poneo ju je i položio na krevet.

Od ovog sećanja mu je znoj navro iz tela i maknuo je pokrivač sa sebe. Prisetio se scene kako oblači odeću, stavlja turban na glavu i hitro silazi u suk. Kada se vratio, ona je prestala da plače. Dao joj je kesu slatkiša, ona se bezazleno nasmejala i sve zaboravila. Laknulo mu je: nije ništa razumela i neće reći majci.

Znoj hadžije Badavija se osušio i osetio je hladnoću. Povukao je pokrivač prema sebi i pojavile su se tanke noge njegove žene. Gledao ju je ljutito. Još od prve noći mrzi svoju suprugu. Još više ju je zamrzio posle događaja sa Sadijom. Počeo je da beži iz kuće u kafanu da bi pušio nargilu i ćaskao sa hadžijom Muhamedom. Istovremeno je piljio u noge žena koje su pred njim prolazile ulicom.

Od propasti ga je spasla sit Hamdija. Ona debela udovica koja je stanovala preko puta kafane. Dok je sedeo u kafani, gledao ju je kako posmatra jednim okom kroz pukotinu na prozoru. Video je takođe njene bele, debele ruke kako drže žaluzinu na prozoru. Sit Hamdija mu je pomogla da je upozna. Da je poseti, kao i u svemu drugom. Zamenila mu je bezvrednu ženu i uz nju je zaboravio Sadiju.

Više ga nije uzbuđivao prizor Sadijinih nogu dok je skakala. Pa čak i kad je odrasla, i zaokruglila se, i pojavile joj se nabrekle grudi, ništa nije osećao prema njoj – da nije onog bolnog događaja za koji je on odgovoran i koji bi isplivao u njegovom sećanju kad god je razmišljao o njenoj udaji. Izabrao joj je Husejin efendiju za mladoženju jer je bio dobar čovek. Njegov pokojni otac je bio glup, a Husejin efendija sigurno nije mogao naslediti majčinu razboritost jer je propao u poslu sa tamijom³ koji je nasledio od oca. Uz to je bio slabovid i nesposoban za bilo šta osim jednostavnog posla za koji mu je posredovao jedan rođak.

Hadžija Badavi je zadrhtao u krevetu kada se setio glasa Husejin efendije, tog glupavog, dobrog čoveka kako je mislio, dok je vikao visokim glasom psujući na hadžijinu čast i pljujući na njegov ugled. Insistirao je na razvodu za sva vremena,⁴ i to pre izlaska sunca, i da mu se vrati mehr⁵ i svi pokloni, i da se mladini odreknu ostatka sume i troškova koje mladoženja treba da plati i da se cela stvar okonča u tajnosti, ili će ih izvrgnuti ruglu čitavog kvarta.

---

³ Omiljena ulična hrana u Egiptu. (*Prim. prev.*)

⁴ U islamskoj religiji muž ima pravo da se dva puta razvede od svoje žene i ponovo se oženi njome, ali ako se od nje razvede tri puta, ona mu se ne može vratiti nakon trećeg razvoda. (*Prim. prev.*)

⁵ Bračni dar (u gotovini, dragocenostima ili imanju) koji prilikom muslimanskog sklapanja braka muž daje ženi. (*Prim. prev.*)

Osetio je hadžija Badavi kako mu vatra plamti u telu, pa je zbacio pokrivač sa sebe i hitnuo na nepokretno telo svoje žene, a zatim ustao i počeo da šeta po sobi. Bio je manji od makovog zrna. Nije mogao da ide po kraju dignute glave niti da sedne u kafanu, čak ni da vidi sit Hamdiju. Sada je u očima čitavog sveta čovek bez časti – dokle god je ne opere, a po njima čast se može oprati samo krvlju.

Krv mu navre u lice. Sadija sada spava u svojoj sobi od koje ga dele samo nezaključana vrata.

Zamislio je sebe kao onog negdašnjeg hadžiju Badavija koji hoda kvartom uzdignute glave i sedi u kafani sa hadžijom Muhamedom uvlačeći dim iz nargile i ćaskajući. Ljudi prolaze i pozdravljaju ga, a sit Hamdija, ah... opet odlazi kod nje i ona ga prihvata u topli zagrljaj. Evo, već tri dana su prošla, a on je lišen svega toga.

Stavio je kufiju⁶ na glavu, a u džep mali nož, a zatim se na vrhovima prstiju prišunjao i polagano otvorio Sadijina vrata.

U mrklom mraku pipao je rukom dok nije stigao do njenog kreveta. Telo mu se treslo i ubrzano je disao. Umalo nije pobjegao iz sobe, kad mu se pred očima pojavio krevet sit Hamdije na kome je ležala raširenih ruku čekajući da ga zagrlji. Sav u zanosu, izvuкао je nož iz džepa i pružio ruku ka krevetu da dodirne Sadijin vrat, ali tamo ničeg nije bilo. Poslužio se drugom rukom, ali u mraku nije ništa našao. Upalio je svetlo i pogledao u krevet i otkrio da je prazan. Pogledao je ispod kreveta i u ormaru iza vešalica, ali Sadije nigde nije bilo.

Vratio se u svoju sobu, znoj mu je curio niz celo telo, i oprezno je legao u krevet pored svoje žene. Sadija je pobjegla pre nego što je uspeo da je ubije. Pre nego što je dokazao kvartu da je on čovek koji je krvlju oprao svoju čast. Trebalo je da je ubije još prve noći. Sada će svi govoriti da je kukavica. Više nikad neće moći da sedi u kafani. Više nikad neće moći da se kreće među svetom uzdignute glave. Više neće uživati u toplom zagrljaju sit Hamdije. Oči su mu se iskolačile od besa i zbunjenosti. Još je držao nož u ruci. Pogledao je u ženu koja je ležala poput mrtvaca.

Nije znao zbog čega je buljio u njen tanki vrat koji se dizao i spuštao dok je hrkala. Nož mu je zadrhtao u ruci i zamislio je kako mu se ruka diže i spušta na njen vrat. Krv mu prska u lice i meša se sa znojem... Ali, ništa nije učinio. Držeći nož u ruci, okrenuo joj je leđa. A kada je sklopio oči i zadremao, pojavila mu se slika Sadije. Devojčica od deset godina drži zavežljaj sa svojom odećom i hoda ulicama tražeći sklonište. Otvorio je oči i osetio kako mu nešto toplo poput vrele krvi teče niz lice. Zatim je čuo kako mu sopstveno hrkanje nadjačava zvuk disanja.

(S arapskog preveo Miroslav B. Mitrović)

⁶ Kvadratna marama za glavu, dijagonalno presavijena i okružena povezom. (Prim. prev.)